

El misteri Cro

CARE SANTOS

ELS DETECTIUS GO

edebé

El misteri Cro

ELS DETECTIUS GO

Care Santos

El misteri Cro

Il·lustracions: Dani Cruz

ELS DETECTIUS GO

edebé

© Care Santos, 2014
© *Il·lustracions*: Dani Cruz

© Ed. Cat.: Edebé, 2014
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Atenció al client 902 44 44 41
contacta@edebe.net

Directora de Publicacions Generals: Reina Duarte
Editora de Literatura Infantil: Elena Valencia
Disseny gràfic de coberta: César Farrés

Primera edició: setembre 2014

ISBN 978-84-683-1268-2
Dipòsit Legal: B. 15741-2014
Imprès a Espanya
Printed in Spain

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

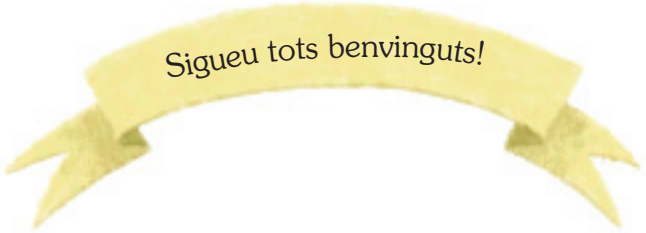
Índex

Ens heu trobat una mica a faltar?	7
Què se'ls acut a les mares els dissabtes al matí?	17
Gats, quin humà us agrada?	25
Com són els nostres gats?	35
Voleu saber quin és el pensament més esgarrifosament maliciós que us pugueu imaginar?	41
Qui vol croquetes per sopar?	53
I el misteri quan comença?	63
Qui s'ha menjat les croquetes?	69
Què passa a la nit?	79
Què cal per estar guàrdia?	85
Què vaig apuntar la primera nit?	91

Què no ha de fer un detectiu?.....	97
Què va passar la segona nit?	105
Què és aquest soroll?	111
Aquí hi ha fantasmes?.....	117
Que ha passat res?	123
Preparats?	131
Qui hi ha al passadís?	141
Sonaquè?	147
Els gats mengen croquetes?.....	153

Ens heu trobat una mica a faltar?

A mics, amigues, mares i pares dels
Amics i amigues, mestres, directors
d'escola, germans i germanes grans que
feu el tafaner als llibres dels més petits,
cosins, cosines, bibliotecaris, bibliotecà-
ries, avis, iaies, tiets, tietes, ratolins de
biblioteca que viviu en els arxius polsosos
plens de llibres, mosques que us heu atu-
rat en aquesta pàgina...

Sigueu tots benvinguts!

Sembla que va ser ahir quan ens vam acomiadar després de resoldre el primer cas de l'Agència de Detectius GO, oi? Doncs no. El temps ha seguit el seu curs i ha avançat una mica. L'escola ja fa temps que ha tornat a començar, el fred ja és aquí i l'estiu sembla que quedi més lluny que Tailàndia i el mar de la Xina junts.

Oi que és estrany, el temps? Quan vols que corri, va a pas de caragol coix. I quan voldries que durés molt, però moltíssim, llavors va a correueta.

Jo tinc una teoria científica encara no demostrada: el temps va més de pressa els caps de setmana. Si no, com s'explica que els dissabtes i els diumenges passin volant i que, en canvi, els dilluns no s'acabin mai? No penseu que les hores

de dimarts, dimecres, dijous, etcètera són molt més llargues que les dels divendres a la tarda? Com si tinguessin tres-cents minuts.

La meva germana, que és inventora, diu que la primera màquina que inventarà serà el mesurador del temps. De segur que llavors tota la humanitat sabrà que els nens tenim raó i que els caps de setmana les hores corren molt més!

L'Àlex riu i diu que som un parell de ximplets, però és perquè encara és massa petit per entendre aquestes coses tan complicades.

Bé, encara que passi el temps nosaltres som els de sempre. Per si no ens recordeu, no ens coneixeu o esteu distrets, ens presentarem: som els Detectius GO, membres únics (de moment) de l'Agència

de Detectius GO, germans i investigadors privats.

Perquè ens anem coneixent millor, aquí ens teniu:

–L'Àlex. És el meu germà petit, especialista en mètodes especials i imprevisibles. És a dir: sempre se li acuden les coses que no pensa ningú més. L'Àlex és simpàtic, àgil, divertit i una mica trapella. És també el detectiu més jove, tot i que ja ha fet set anys.

–L'Èlia. La nostra experta en mètodes deductius, la part pràctica de l'agència. L'Èlia és llesta i molt bona estudiant, però també sap ser la nena més encisadora del món. Quan l'Àlex està trist, ningú no sap consolar-lo com fa ella. Tot i que també té molt de caràcter, quan s'enfada. Té nou anys.

–L’Adrià. És a dir, jo. M’he deixat per al final perquè és de bona educació. Jo sóc el gran, és a dir, l’encarregat de prendre totes les decisions (sobretot les importants). De gran seré director de cinema i dibuixant. Sóc enraonador, curios i, de vegades, una mica despistat (això ho diu la mare, però em penso que té raó).

Tenim moltes coses per explicar-vos realment emocionants, començant per l’inici. És a dir pel moment en què el pare i la mare van tornar a fer allò que fan sempre. Endevineu què vull dir?

És clar! Van decidir, un cop més, marxar tots sols durant un d’aquells caps de setmana llargs: tot un divendres, dissabte i diumenge! I a sobre a començament de gener, el més avorrit del món!

—El pare i jo necessitem una mica d'intimitat i pau, i per això hem decidit sortir uns quants dies a un hotelet romàntic de...

—Un altre cooooooooooop? —va remugar l'Àlex—. Però si ja va marxar a l'estiu. No hi ha dret! Jo també vull anar amb vosaltres a la Intimitat!

La meva germana Èlia i jo pensàvem com ell, però no vam dir res. Quan els pares decideixen fer una cosa, gairebé no hi ha res que els faci canviar d'opinió.

—Ens n'anem aquest vespre i tornarem diumenge havent sopat.

—Però això... és... és... és moltíssim! És més de tres dies i mig! —vaig fer jo.

—De fet no —es va defensar el pare—. És una mica menys, si ho comptes bé. Tres dies i unes quantes hores.

—Pot ser, però en cap de setmana les hores valen el doble! —vaig afegir, com si les escapades dels pares fossin un videojoc on se sumaven punts.

—Au, va, només seran tres dies, i tres dies passen de seguida! No rondineu més! —va concloure el pare.

Llavors em va semblar que l'Àlex em clavava una mirada carregada de malícia. Oi que sabeu de quina mirada parlo? Ulls aclucats (només una mica), una cella alçada, nas una mica arrufat, el cap endavant una mica de costat...

Després va mirar l'Èlia. L'Èlia em va mirar a mi i...

Tots tres sabíem què estàvem pensant! I era el pensament més esgarrifosament maliciós que us pugueu imaginar!

Però abans d'explicar-vos quin va ser

aquest pensament tan esgarrifosament maliciós, us hem d'explicar una novetat realment important.